Madame Konshina, der ejer et Skibsrederi ved Volga, har nylig givet 1 Mill. Rubler — 1,800,000Kr. — til Krigskassen, hvilket er den største Sum, der hidtil er bleven skænket af et enkelt russisk Individ.

I en By i Indiana blev der holdt »Børnehjælpsdag« med Optog af pyntede Vogne, Musikkorp o. s. v. Borgmesteren henvendte sig ogsaa til Kvindevalgretsforeningen og bad den deltage i Optoget. Foreningens Bidrag bestod i en blomsterpyntet Vogn fyldt med de sødeste, tykkeste, sundeste Babyer, som fandtes i Byen — og alle sammen Børn af Valgretskvinder!

En kvindelig Taler kørte til Møde med sin voksne Søn som Kusk. Mens Moderen talte, gik han ind i et Hotel, hvis Vært sagde til ham: »Se, den Dame derude paa Talerstolen — hun skulde hellere tage hjem og vugge den yngste.« Den unge Mand rettede sig i sin fulde Højde og svarede alvorlig: »Jamen, jeg vil ikke vugges!«

Brev fra Norge.

I et møte i *Kvindestemmeretsforeningen* den 29. Oktober besluttedes denne opløst. Foreningen stiftedes — i 1885 — for 29 aar siden efter et foredrag om stemmeret for kvinder, holdt av Gina Krog, i den nystiftede »Norsk Kvindesaksforening«. At kvinder skulde tænke paa at ville ha stemmeret, blev naturligvis den gang anseet for noget ytterst uhyrlig noget, og de 10 kvinder der meldte sig som medlemmer, betragtedes som overordentlig radikale og ytterliggaaende i sine »emanciperede anskuelser«. Men foreningen stilet fremad mot sit maal trods alle vanskeligheter. Den hadde i 1888 sit første store offentlige møte med de besste kvindelige talere. Arbeidersamfundets store sal var overfyldt og møtet overordentlig vellykket. Medlemstallet vokset, og talere sendtes ut over landet for at samle underskrifter paa den første petition om stemmeret for kvinder, som man agtet at sende ind til støtte for det hvilende grundlovsforslag, der skulde frem til behandling i Stortinget i 1890. Resultatet var 4,533 kvinders navne paa listerne. Storartet syntes man den gang. Men saken faldt for atter at komme frem gang paa gang. Mange vellykkede offentlige møter har Kvindestemmeretsforeningen holdt, og stort arbeide har den utført i stemmeretssaken. I begyndelsen hadde foreningen ingen fast konstruktion, ingen egentlig bestyrelse, ingen skrevne love, ingen fast kontingent. Styret bestod i de første 12 aar bare av en formand — Gina Krog, — og en viceformand — Anna Rogstad. Disse to ledet hele arbeidet og sammenkaldte møder, naar de fandt det nødvendig.

Foreningens uskrevne lov, den hvorpaa det hele arbeide var grundlagt, var at virke for at skaffe kvinder kommunal og politisk stemmeret paa samme betingelse som mænd til enhver tid hadde denne. Ut fra dette princip indsendtes alle anordninger til Stortinget.

Men i 1897 var der en fraktion inden foreningen, som mente at det muligens var heldigere at slaa av paa fordringerne, og da Mænd hadde fast sin kommunale stemmeret utvidet en del, foreslog Anna Rogstad paa foreningens generalforsamling, at man skulde indsende en petition til Stortinget om at gi stemmeret til kvinder paa de for mænd tidligere gjældende betingelser. Dette bragte splittelse inden foreningen, idet mange av dens medlemmer ansaa dette for en svikten av programmet — grundloven, hvorpaa foreningen

Ingen Krig i Fremtiden.

En voksende Bevægelse.

Lige fra den Dag, Krigen udbrød, har der blandt Europas og Amerikas Kvinder været en stadig voksende Bevægelse for at modarbejde den.

Det er særlig de organiserede Kvinder fra Valgretsforeninger, Nationalraad o. s. v., der gennem Henvendelser dels til de krigsførende Magter, dels til de neutrale Magter, der kunde tænkes at optræde som Mæglere, har søgt at standse Krigen.

Saa vidt vides, kom den første Henvendelse fra den internationale Alliance i Form af en Petition til de forskellige Landes Ambassadører i London. Skrivelsens Ordlyd er gengivet i »Kvindevalgret« for September. Omtrent samtidig sendte Pastor Anna Shaw fra Amerika et Opraab til hvert Lands Nationalraad og opfordrede Kvinderne til i Fællesskab at gøre deres Indflydelse gældende mod Krigen.

Men her stødte man paa en Vanskelighed, fordi de krigsførende Landes Kvinder i Øjeblikket har en national Pligt at opfylde. Selv om de principielt er imod Krig, har de under den nuværende Situation den statsborgerlige Pligt at støtte Hæren og ved alle gode Midler at bidrage til Landets og Nationens Bevarelse.

Det østrigske Nationalraad skildrede denne vanskelige Stilling og de Følelser, der raader hos Kvinderne, i sit Svar til Anna Shaw ved at sige:

». . . . Hver Kvinde, hver Moder, hver Hustru maa mene ligesom De, at Krigen er en forfærdelig Ting, som ofrer Tusender paa Tusender af de stærkeste og bedste Mænd og ødelægger Tusender af Familiers Hjem og gør mange til Tiggere. Alt dette — og mere end dette — føler vi ligesaa stærkt som De. Men tillige føler vi, at Kvinderne i de Lande, hvor vore Mænd, Brødre og Sønner kæmper for vor Stats Tilværelse, for Hjem, Hustru og Børn, i en Forsvarskrig, som man aldrig har set Mage til, en Krig mod Mordere og Morderes Forsvarere, mod Frihedens Fjender og mod dem, som anser det for Ret at forsvare Frihedens Fjender — under en saadan Krig kan vi ikke sige: Hør op at kæmpe! Det eneste, vi kan gøre, er at prøve at læge de Saar, Krigen medfører.

Naar Krigen er forbi, da er Øjeblikket kommet, hvor Kvinderne kan sige: en Krig, der myrder Mennesker og ødelægger Civilisationen skal aldrig komme igen! . . . Men i denne alvorsfulde og frygtelige Tid maa vi staa ved Mændenes Side, mens de gør deres Pligt til det yderste, hvor grusom og